

DANIEL PETER JANÁČEK, O.PRAEM. OPAT STRAHOVSKÝ

Dušičky 2022

„Bylo moc hezké, že jsem tě směl potkat. Byl jsi v mém životě hodně důležitý, chybíš mi.“

Takové a podobné věty mnozí z nás v těchto dnech vysloví na hrobech svých milých. Památka na všechny věrné zemřelé je i dnem vděčnosti. V těchto dnech si uvědomujeme, kolik toho je, za co svým zemřelým vděčíme, a také, jak nám chybí. Sv. Pavel v listě Soluňanům píše:

„Nesmíte pro (pro své zemřelé) truchlit tak jako ostatní, kdo nemají naději. Poněvadž věříme, že Ježíš umřel i vstal z mrtvých, (věříme) také, že s Ježíšem přivede Bůh (k životu) i ty, kdo zesnuli ve spojení s ním. (1 Sol 4,13-14)

Ke zkušenosti smrti patří také smutek jako reakce na ztrátu milované osoby. Smutek je přirozená reakce. Smíme truchlit, ale ne tak jako ti, kdo nemají naději. Smutek může a má být procesem, při kterém se v našem nitru odehraje změna a dojde k vnitřnímu uzdravení. Kdo musí truchlit bez světla naděje, ten se propadá čím dál víc do temnoty. Kdo může truchlit s nadějí, ten má budoucnost. A tou je zmrtvýchvstání a věčný život. Věříme, že poslední slovo nad námi nemá smrt, ale život. Ježíš Kristus, Boží syn, přišel, aby nám tento nový život svou smrtí a zmrtvýchvstáním daroval. Proto říká: „Já jsem vzkříšení a život.“ A každý člověk, který mu věří, má už na tomto novém životě podíl.

Smíme se svými zemřelými mluvit?

Není vůbec zvrácené vzít si čas a mluvit se svými zemřelými, neboť jsou tady. Když se zde shromažďujeme, nejde jenom o minulost a vzpomínku. Boží svět, nebe, je stálá přítomnost. Je to realita, kterou sice nevidíme, ale je to realita Boží lásky. Boží svět je také budoucnost. Jednou budeme opět spolu, a to mnohem intenzivněji, hlouběji než dosud.

Co by nám jako pozůstalým mohli naši zemřelí říct? Henry Scott Holland:

„Smrt není vůbec nic. Nepočítá se. Jen jsem proklouzl do vedlejší místnosti. Nic se nestalo. Vše zůstává přesně tak, jak bylo. Já jsem já a vy jste vy a starý život, který jsme spolu tak rádi žili, je nedotčený a nezměněný. Ať jsme si byli čímkoli, stále jsme. Říkejte mi starým známým jménem. Mluvte o mě jednoduše, jako vždycky. Nemluvte jiným tónem. Nenoste žádný nucený výraz vážnosti nebo smutku. Smějte se, jako jsme se vždy smáli malým vtipům, které jsme si spolu užili. Hrajte si, usmívejte se, myslte na mě, modlete se za mě. Nechtě je mé jméno vždy tím domácím slovem, jakým vždy bylo.“

Vyslovujte ho bez námahy, bez přízraku stínu na něm. Život znamená vše, co kdy znamenal. Je to stejné, jako kdysi.

Absolutní a nepřerušovaná kontinuita existuje.

Co je smrt než jen zanedbatelná nehoda? Měl bych sejít z mysli jenom proto, že jsem mimo dohled? Čekám na tebe, na přestávku, někde hodně blízko, hned za rohem. Vše je v pořádku. Nic není zraněno; nic není ztraceno. Jeden krátký okamžik a vše bude jako dřív. Až se znovu setkáme, budeme se smát i svým potížím s loučením!

Opět se shledáme, už ne zatížení nemocí, vinou a smrtí. Svatý Augustin ve svých Vyznáních mluví o smrti své matky Moniky, která si připravovala hrob vedle svého muže Patricia. A nakonec ji Augustin spolu s bratrem museli pohřbít v cizině, v Ostii, před branami Říma. „Když bratr řekl něco, že by jí raději přál, aby zemřela ve své vlasti, svrážila obličej a pohledem ho pokárala, že tak uvažuje a oběma řekla: „Pochovejte toto tělo kdekoliv: nedělejte si s tím vůbec starosti. Prosím vás jen o to, abyste na mě, ať už budete kdekoliv, pamatovali u oltáře Páně.““

Monice nešlo jenom o láskyplnou vzpomínku, ale o to, že jako křesťanka věřila, že živí a mrtví jsou modlitbou spojeni v Bohu, a toto společenství je nezrušitelné. Augustin to vyjádřil takto: „Ti, co jsme milovali, a ti, co nám zemřeli, nejsou na místě, kde žili a působili – jsou všude tam, kde jsme my. Jsme s nimi spojeni v Bohu a společenství s nimi vzniká v modlitbě.“

Když mluvíme se svými zemřelými, mohou nám říct něco k zamyšlení, jako: „Nedoufej jenom v dlouhý život, zdraví, mládí a štěstí. Z perspektivy věčnosti je mnoho z toho, co považujeme za důležité, až druhořadé.“ Zemřelí nás mohou vybízet, abychom včas začali stavět na základu, který stojí a nese, i když všechno pomine. Zemřelí nám připomínají, že jednoho dne přijdeme do bodu, kde nás už nebude moci nést nic kromě víry. Zemřelí si mohou vzpomenout na dobro, které jsme jim prokázali, na lásku, kterou jsme darovali – a ta zůstává. V lásce není nic zbytečné, v ní má vše hodnotu věčnosti.

V každé eucharistické slavnosti se setkává nebe se zemí. Připomínáme si velký Boží dar lásky, který obsahuje celé dějiny spásy, vrcholící v Božím darování se člověku ve smrti a vzkříšení Ježíše Krista. V eucharistické slavnosti neoslavujeme své zemřelé, ale máme s nimi společenství u stolu Božího slova, u stolu Božího chleba. Modlíme se za ně a s nimi. V každé Eucharistické slavnosti vyznáváme, že ve smrti je skrytý život, že láska je silnější než smrt. Za tento ohromný dar chceme i v této eucharistické slavnosti Bohu děkovat.